

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8977/2023
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца Компанија „Дунав осигурање“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Зоран Пешић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Милош Петровић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2547/22 од 08.12.2022. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2547/22 од 08.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2547/22 од 08.12.2022. године и Основног суда у Нишу П 9480/21 од 10.05.2022. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2547/22 од 08.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 9480/21 од 10.05.2022. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име регресног дуга исплати износ од 825.474,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.12.2018. године као дана исплате па до коначне исплате и обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 36.625,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог да му се досуде трошкови другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права с предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да су испуњени услови за

одлучивање о посебној ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе па је на основу члана 404. став 2. одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је управљајући путничким возилом марке „Volkswagen“ типа „Golf 19E“ дана 21.09.2018. године око 9,45 часова у Нишу, у улици ... код броја ..., изазвао саобраћајну незгоду којом приликом је дошло до оштећења мотоцикла којим је управљао оштећени ББ и нанешење тешких телесних повреда овом оштећеном, док је тужени задобио лаке телесне повреде. Тужени је у присуству полицијског службеника тестиран на присуство алкохола у крви и то прво на лицу места у 10,07 часова када је тестиран алкотест апаратом, уређајем Envitec AlcoQuant 6020 фабричког броја А114591 којим је утврђен садржај алкохола од 0,21 мг/мл, а други пут је истог дана тестиран и узимањем крви у 10,55 часова када је утврђен садржај алкохола од 0,19 мг/мл. Поводом наведене саобраћајне незгоде тужени је пресудом Основног суда у Нишу Спк 59/19 од 17.06.2019. године оглашен кривим за учињено кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и изречена мера безбедности забране управљање моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 4 месеца која ће се извршити по правноснажности пресуде. У тренутку када се десила саобраћајна незгода возило којим је управљао и чији је власник тужени, било је осигурано од аутоодговорности код тужиоца полисом која је важила од 24.08.2018. до 24.02.2019. године. Тужилац је оштећеном ББ на име накнаде материјалне и нематеријалне штете дана 12.12.2018. године исплатио износ од 825.470,00 динара. Након тога тужилац се туженом обратио регресним захтевом 04.11.2020. године позивајући туженог да исплати регресни дуг имајући у виду да је у тренутку саобраћајне незгоде био под утицајем алкохола што тужени није учинио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да у тренутку саобраћајног удеса осигураник није изгубио права из осигурања јер није управљао моторним возилом под утицајем алкохола изнад дозвољене границе која према одредби члана 187. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима представља садржину алкохола у крви већој од 0,20 мг/мл, с обзиром да је налазом токсиколога Завода за судску медицину утврђено да у тренутку саобраћајне незгоде тужени имао присуство етил алкохола у крви у концентрацији 0,19 мг/мл што је дозвољена концентрација алкохола а да лабораторијски утврђена анализа алкохола у крви на прецизним апаратима представља сигуран и прави резултат алкохолисаности возача из ког разлога нису прихватили као утврђени садржај алкохола од 0,21 мг/мл алкотест апаратом јер он не представља валидан и поуздан доказ. Стога су закључили да нису испуњени услови 939. став 1. ЗОО у вези члана 29. став 3. Закона о обавезном осигурању у саобраћају за обавезивање туженог на исплату регресног потраживања тужиоцу.

По оцени Врховног суда правно становиште нижестепених судова засновано је на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 29. став 1. тачка 4. Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“ бр. 51/09 ... 7/13) прописано је да осигурано лице губи права из осигурања ако је возач управљао моторним возилом под утицајем алкохола изнад дозвољене границе, опојних дрога односно забрањених лекова и других психоактивних супстанци, док је ставом 3. истог члана прописано да друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу из става 2. овог члана ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету за износ исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкова поступка. Из ове одредбе произилази да осигураник губи право из осигурања само у случају када је његова алкохолисаност проузроковала саобраћајну незгоду у којој је настала штета за трећа лица.

Како је у конкретној ситуацији до саобраћајне незгоде дошло кривицом туженог, тужиоцевог осигураника који је тестиран на лицу места у 10,07 часова алкотест апаратом (чију исправност тужени, на коме је терет доказивања, није оспорио) и утврђен садржај алкохола 0,21 мг/мл, да је након тога (према извештају полиције) у 10,55 часова истог дана тужени тестиран узимањем крви када је утврђен садржај алкохола у крви од 0,19 мг/мл, као и код чињенице да у свом налазу Завод за судску медицину Ниш, ОЈ за токсикологију и дијагностику наводи да је 25.09.2018. године извршена токсиколошко – хемијска анализа узорка крви на име АА на присуство етил алкохола и да је тада утврђена концентрација од 0,19 промила (4,12 ммол/л) уз напомену да на епрувети није назначен датум узорковања крви те да се време узорковања крви из налога и на епрувети не поклапа, то без разјашњења чињенице да ли је алкотест апарат био исправан у тренутку тестирања и када је тачно вршено тестирање узимањем крви на садржај алкохола у крви туженог не може се оценити правилност закључка нижестепених судова да тужени није возио под дејством алкохола у мери већој од прописане чланом 187. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима („Службени гласник РС“ бр. 41/09 ... 24/18) важећим у тренутку када се десио осигурани случај и да стога није изгубио права из осигурања.

Стога се за сада не може прихватити правилност примене цитиране законске одредбе и закључка нижестепених судова због чега је побијана одлука морала бити укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће разјаснити чињенице на које је указано овим решењем и донети нову и правилну одлуку.

Са свега изнетог на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**